

ồ Bạch Hồ

Đó là hồ nước ngọt rộng khoảng 70 ha, thuộc tỉnh Bình Thuận. Bạch Hồ quanh năm thơm ngát hương sen, được tô điểm bởi những núi cát lung linh. Ngồi trên xuồng, lách vào bạt ngàn sen mà tận hưởng hương thơm, thật là thú vị.

*Ai vô Bình Thuận thì vô
Nhớ về Mũi Né, Bạch Hồ quê em*

Bạch Hồ cách biển Bình Thuận khoảng 4-5km. Từ quốc lộ 1 phải vượt 15 km sẽ tới hồ. Người địa phương gọi hồ là bầu. Có hai bầu: bầu Ông (tiểu hồ) và bầu Bà (đại hồ), quanh năm thơm ngát hương sen. Tuy nằm gần biển, chất nước ngọt đặc biệt của bầu từ trước đến nay không hề thay đổi. Với diện tích cỡ 70 ha, bầu Bà có chất nước ngọt hơn bầu Ông, sen cũng nhiều và đẹp hơn. Ngày xưa, bầu Bà đã từng là nơi sinh sống của cá sấu, nhưng cặp cuối cùng đã bị đánh bắt từ trước năm 1975.

Đến đây, bạn có thể thuê một chiếc xuồng nhỏ của dân địa phương để lênh đênh trên hồ. Năm 1874, trên đường về kinh đô (Huế) nhậm chức, cụ Nguyễn Thông có lưu lại nghỉ vài ngày bên hồ. Vẻ đẹp mộc mạc nhưng tinh tế của con người và phong cảnh nơi đây được cụ ghi lại trong tập thơ chữ Hán (hai bài Bình dân sa mạc và Bạch Hồ nhân hành). Bên trái, trời nước một màu xanh được tô điểm thêm bởi những núi cát trắng tinh, óng ánh. Bên phải, nhiều vách đất đỏ rực bị xâm thực. Hòn Hồng xa xa không bị che khuất nhờ những đồng cỏ kiểu *xa van* châu Phi thưa thớt, thi thoảng xuất hiện một bụi cây thấp lẻ tẻ, xanh um. Khung cảnh nên thơ chỉ có thể thấy và cảm nhận mà không dùng lời tả xiết.

Thong thả xuôi dòng về phía cuối bầu, xuồng đưa ta vào bạt ngàn sen để vừa lách vào trong đám sen vừa tận hưởng mùi sen thoang thoang lại vừa được thưởng thức hoa sen, gương sen và hạt sen ngay tại chỗ trong cảnh trời nước mênh mang. Chưa từng thấy hạt sen nào ngọt như ở đây.

Rời ngàn sen đến động cát đầy mê hoặc ấy. Động cát chấm chân vào nước, cao kỳ vĩ, bóng lung linh in xuống mặt hồ. Không một thứ cỏ cây nào mọc trên đồi cát như tôn vinh sự thuần khiết của nó. Có cảm giác như mọi thứ ở đây đều trắng toát, nguyên vẹn và thánh thiện.

Trước đây, ở những khu đất ven bầu người ta khai hoang để trồng lúa, khoai, bắp... hoặc dừa, xoài... Đất càng ngày càng bị ngập và sạt lở nên cư dân phải bỏ ruộng, dời nhà lên vị trí cao hơn. Những cây ăn trái chết dần chĩa thân trụi lên trời, chôn chân trong bão nước, lần lượt rụng chiếc lá cuối cùng dưới bầu trời xanh ngắt và cái nắng chang chang.